

## Interview- Normalizace

### **1. V srpnu roku 1968 nás napadl tehdejší Sověský Svaz, co jste ten den dělala?**

Bydleli jsme v centru města v Palacké ulici. O tom, že jsme byli napadeni jsem se dozvěděla hned. Už v ranních hodinách byl všude chaos. Okamžitě jsem zapla rádio, abych věděla, co se děje. Tam hlásili, že jsme byli napadeni. Mám dva syny. Tehdy tomu jednomu byli dva a druhému ani ne půl roku. Držela jsem je v náručí a poslouchala rádio. Manžel ještě spal. Docela jsem se divila, že ani ten rámus ho nevzbudil. Musela jsem ho vzbudit až já slovy : „ Napadli nás, asi bude válka. “ On klidným hlasem odvětil : „ V pohodě, aspoň nemusím do práce. “

### **2. Dobře, ale přece jste se nemohli skrývat furt? Museli jste přece vyrazit třeba na nákup?**

No jelikož jsme měli nakoupíno, tak jsem zůstala skoro tři dny doma, ale potom už jsem musela pro něco dojit. Nejbližší krám byl Jungmanově ulici. Naložila jsem syna do kočáru a šla. Všude byli vojáci. Vzpomínám si, že nějaký mladý fotograf si je začal nenápadně fotit. Jeden voják si toho všiml a já jsem na toho hochu zavolala, ať utíká. V tu chvíli jeden z vojáků na mne namířil samopal a já myslela, že mě zastřelí. Naštěstí to byla jenom výstraha a on odešel a já mohla v klidu nakoupit.

### **3. A co později? Co jste dělala tak 3 – 5 let potom roce 1968?**

V roce 1970 jsme se přestěhovali z centra Prahy do Podolí. Můj manžel pracoval ve stavební firmě IPS, což je dnešní SKASKA. Já jsem tam pak taky nastoupila. Kluci začali chodit pomalu do školky a do školy. Vše už probíhalo poměrně v klidu.

### **4. Jak jste vycházeli s financemi?**

Tak vycházeli jsme. Měli jsme hodně výhod, protože firma IPS měla hotely a pensiony po celé republice, které jsme mohli využívat. Myslím, že jsme se špatně neměli.

### **5. Měli jste někdy problémy s tím, že jste někdy něco řekli špatného na tehdejší vládu a někdo vás udal nebo tak?**

My jsme si dávali pozor. Ale můj manžel se seznámil s jedním panem z Venezuely, který byl Čech. Padli si do noty a on ho pozval k sobě do Venezuely. Finančně to bylo velice náročné, ale ten pán mu to vše platil, jelikož peněz měl dost. Jediný co si musel manžel vyřídit bylo povolení, aby mohl vycestovat ze státu. Něco ho to stálo a musel využít svých kontaktů, ale povedlo se mu to a povolení dostal. Koupil si letenku a strašně se těšil. Jenomže lidi jsou zlí a jelikož se manžel chlubil o své cestě v hospodě, tak si vymyslel, že manžel má v plánu odjet z republiky a už se nevrátit. Druhý den k nám domů přišli soudruzi z STB a zamítli mu odjezd. Ale naštěstí si to povolení zařídil znovu, ale tentokrát

do nikomu neřekl a odletěl. Vzpomínám si , že v den jeho odletu k nám přišla sousedka , která nebyla v naší rodině oblíbená a byla známá svojí oddaností ke státu. A zrovna v tu chvíli , kdy ona u nás byla mi zazvonil telefon a manžel mi zdělil , že dojel v pořádku a já s klidným svědomím zdělila sousedce , že manžel právě dorazil do Jižní Ameriky. No to byste jí museli vidět , jak byla nasr..á. No a za tři neděle byl zpět. Tohle byl asi náš jediný problém.

**6. A žilo se vám lépe v období komunismu nebo po revoluci?**

No to je těžká otázka. Nevím , jak mému muži , jelikož je už po smrti. Já jsem si nikdy neztěžovala. Každá doba má svoje výhody a nevýhody. Myslím si , že lidé za komunismu drželi více při sobě. Byli úplně jiný poměry. Tenkrát jsem dala klukům každému 20 korun , když šli na fotbal a to v tom měli lístek, jídlo a dopravu. Dneska by za těch 20 korun ani nenastoupili do metra, nicméně dnes jsou jiné poměry, jiné platy a jiné ceny.